

*Zwemmen
tussen het
koolzaad*

Marc Broekmans | gedichten

www.bestelmijnboek.nl

© 2022 | ISBN: 978-94-6247-298-3

Teksten en omslagfoto: Marc Broekmans

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Aangevreten	7
Baan van licht	8
Balanceren	9
Bankjesmantra	10
Bij beschouwing	11
Over de IJssel	12
D50, D51	13
Dagen die blijven dagen	14
De kers	16
De overkant	17
Die zomerdagen	18
Disbalans	19
Door Friese wateren	20
Drooggevallen	21
Een beter klimaat	22
Eén enkel mens	24
Een smerige dag	26
Een witte grap	27
Foute producten	28
Gaten	29
Gemoed	30
Groen sprookje	32
Haiku	34
Angst	35
In de polonaise	36
In het voorbijgaan	37
In zee	38
Jaargetijden	39

Je vergeet het nog wel eens	40
Klepper	41
Kleurenangst	42
Klimmen en dalen	43
Kraaienkreet	44
Kringloop	45
Lofdicht	46
Makelaar	48
Mijn favoriete plek	50
Moederdagen	52
Mooi Lelijk	54
Muur van onbegrip	56
Neem er nog eentje	57
Niet eerlijk	58
Oh de zon	60
Onthaasten	62
Ooit	63
Open lucht	64
Broodnodig	67
Pas maar op	68
Rode oogjes	69
Schijn	70
Sluftervallei	71
Speel en doe park	72
Speelkwartier	74
Sport!	75
Stroomafwaarts	76
Tot moes	77
Tussen het koolzaad	78
Uitgebroken	79

Uitvaart	80
Valgevaarlijk	81
Vesting	82
Vreemd	83
Vroeger en nu	84
Vuil	85
Wad	86
Winst	87
Zelf	88
Zompige sferen	89
Zuiverheid	90
Over de auteur	93

Aangevreten

denkend aan Antwerpen
zie ik de rook van Doel
door rivierenland gaan

denkend aan Antwerpen
heb ik de grondstoffen
in mijn neusgaten staan

denkend aan Antwerpen
zie ik met co2 uitstoot
vervuild erfgoed ontstaan

waar eens hoogtij werd gevierd
verkeert de stad nu in een dal
dreigt voor historie het verval

dat men de buidel hier trekt
voor stadsherstel in alle kleuren
is evident, het moet gebeuren

Baan van licht

een zonsondergang
een Hollandse iep
een grauwe gans
in een baan van licht
en ik op een steen
als een stille getuige

genoeg voor een gedicht

Balanceren

ik heb mijn leven
goeddeels geleefd

bleef, tegen beter
weten in, trouw aan
partners, ging daarbij
ook wel over de kling

verloor kostbare tijd
aan verwerking en strijd
het mezelf bewijzen

maar steeds had ik
de innerlijke kracht
opnieuw te verrijzen

nu hoor ik, ondanks
slaapgebrek, tot mijn
genoegen, mezen fluiten

de maan licht, ver van
koude planetenpracht

ik schud het moede af
want de zon komt door,

en loop weer naar buiten

Bankjesmantra

deze stille getuige hoort alles
wat hier en nu gezegd wordt

Bij beschouwing

Bij beschouwing is de bij bijzonder
nadere informatie leert dat bloemen
reuze blij zijn met onze bestuivers

massale extinctie in ons 'kwartair'
zien wij van verre maar we zijn niet
bij, te bijdehand, worden in de steek gelaten

bij de bij echter is brede sterfte nog niet geland
de koningin heeft aan overwerk waarlijk het land

edoch, bij herhaling vliegt de nijvere
zoemer aan ons op een geurig wolkje
voorbij, redding van dit zoete volkje
wordt op den duur een klef en kleverig karwei!

leve de honing van de veldbij, die geen steek laat vallen
weldra merken we pas wat de kracht van bijen was...
het samenballen!

Over de IJssel

zacht staan haar glanzende ogen
die af dromen in verre verten
waar vet gras het veen verdringt

op de velden, groen en groots
schudt fris het klaver in de wind
die zoet geurt naar dikke mest

wollige schapen, blonde koeien
gezegend met engelengeduld
de smalle sloten vol van ooievaars

dit oude land vol met gebroed
van appelvink tot goudplevier
verschafft het weldadige plezier

statige hoeves en havezaten
sieren slingerende stromen
rustiek de riet gevlochten daken

hier beschikt de herenboer
wordt landleven niet verstikt
verstomt het stedelijk rumoer

D50, D51

zoals hier ligt er geen een
te rusten in Noord Sleen
deze tweeling is uniek
en het uitzicht rustiek
kiek, hunebedden, kiek

Dagen die blijven dagen

Wat kan er weinig in een dag
al kun je er bergen in verzetten
vluchtigheid beklijft, tijd vliegt
in een vaart die er niet om liegt
In 24 uur soupeer je de dag op
aan werken, slapen en eten
Voor je het weet is hij vergeten
Opgedoekt in de eeuwigheid
Verborgen in oude kalenders
waar niemand meer naar kijkt
Een dag is korter dan hij lijkt

Minuten zijn als dunne druppels
op een urenlange gloeiende plaat
Ze klonteren in regelmaat aaneen
vormen een etmaal in herinnering
dat allengs vervaagt in intensiteit
tot niet meer te benoemen daden
Dagen vallen nutteloos in stukken

Slechts enkelen slagen zo goed
dat ze op het netvlies blijven staan
De topdag: zeldzaam hoogtepunt
in lange jaargangen van vergetelheid
als een unieke dag die blijft dagen
door zon en maanlicht wordt gedragen
domicilie houdt in zonnige hoeken
die belandt bij mij in de boeken

Marc Broekmans, 11 april 2022

De kers

Je hoort het te vaak
'de kers op de taart'

ik vind ze niet lekker
ze smaken naar niks

drie maanden geleden
bereid, geconserveerd
uit vriezers opgediept

de taart met de kers
afschuwelijk, die kers

klef, niet te verteren
zij teistert de vullingen

haal de kers van de taart
zou een gezonde actie zijn

De overkant

'hij is naar de overkant
zij is naar de overkant
het is naar de overkant
zij zijn naar de overkant'

de overkant is zo'n begrip
waar je alles, niets mee kunt
het hiernamaals een aanname
van benarde, bange geesten
de overkant van de Styx
een suggestie, verder niks

pluk de dag aan de overkant
want nu toont de tijd haar tand
ik heb er werkelijk niets mee op
dat doekje voor het bloeden
van hen, die het voor ons
zo goed zouden bedoelen
die mensen konden koeioneren
En zich hier breed lieten vereren
omdat daar het groen zou gloren
hun leer kan mij niet bekoren
zij laat mij lauw, ik laat mijn
paradijs of hel hier niet verstoren
de overkant, die wekt mijn toorn;
laat mij door het woord niet ringeloren!

Die zomerdagen

tijdens die zo zorgeloze zomerdagen
hoef je louter de zon te vragen
zon, wat heb jij mij nog te zeggen
alleen te stralen, niets uit te leggen

op die warme zorgeloze zomerdagen
kun je om niets zowaar jezelf verdragen
heb je warempel bijna niets te klagen
is menig oordeel goed te schragen

gedurende de zorgeloze zomerdagen
rijd je weg in je bolide, ooit een wagen
vul je probleemloos de leegste magen
lijken de tijden nadrukkelijk te vertragen

laat ze blijven die zorgeloze zomerdagen
beklijven zonder de geest te overvragen
laat de kust glimmen in de dichte rietkragen
op die landerige, zorgeloze zomerdagen

Disbalans

Ik heb mijn leven
grotendeels geleefd

bleef, vaak tegen beter
weten in, trouw aan
partners, ging daarbij
ook wel over de kling

verloor kostbare tijd
aan verwerking en strijd
en mezelf bewijzen

maar steeds had ik
de innerlijke kracht
opnieuw te verrijzen

nu hoor ik, ondanks
slaapgebrek, tot mijn
genoegen, merels fluiten

boven draaien zon en maan
en verder weg suizen
kometen langs heldere planeten
Het is bij lange na nog niet gedaan

Door Friese wateren

traag trekken meren, kanalen, vaarten
en sloten aan mijn geestesoog voorbij
ze geven hun liefde, verdelen het land
en verbinden de mensen op het water
zo kalm en rustig dat schijn bedriegt
jij en ik maken beelden van momenten
waarop we eens weer terugzien, later
balans is vaak een kwestie van tijd
hier voel ik mij van mijn zorgen bevrijd